

Nu houden we ermee op

Schrikt u vooral niet. De redactie is niet van plan het bijltje erbij neer te gooien of de pen neer te leggen. Daar is geen reden toe. In tegendeel zou ik haast zeggen. Er ligt nog kopij genoeg voor zeker twee afleveringen van dit tijdschrift. De geringe omvang van dit decembern timer heeft daar dan ook niet mee te maken.

Waar we dan wel mee ophouden? Met feest vieren! 1985, en daarmee het jubileumjaar van ons Genootschap zit er bijna op en dat is een goede reden om weer met beide benen op de grond te gaan staan en de handen uit de mouwen te steken en ineem te slaan. Uit het vorige (jubileum) Maandblad zal u duidelijk zijn geworden dat de kracht van onze vereniging juist lag (en nog ligt) in de bundeling van individuele krachten.

Voor dit jaar houden we er echter mee op. Laat u dat er echter niet van weerhouden bijdragen voor ons Maandblad in te blijven zenden. Zowel lange of (vooral) korte hoofdartikelen en korte mededelingen blijven van harte welkom zodat we u gevarieerde Maandbladen aan kunnen (blijven) bieden.

Nog één keer komen we op 1985 terug. En wel meteen in het eerste nummer van 1986! Daarin treft u namelijk nog het register aan over de jaargang die we nu afsluiten. En dan houden we echt op met 1985.

Douwe Th. de Graaf

Verslagen van de maandelijkse bijeenkomsten

Te Heerlen op 14 oktober

Na een welkomstwoord van secretaris P. Spreuwenberg, namens de op vacatie zijnde voorzitter, kreeg de heer Jaspers het woord voor diens diavoor dracht over "Zoogdieren en vogels van Europa".

Voor de pauze vertoonde de spreker een aantal zoogdieren uit verschillen de windstreken van Europa. Uit Zwe den stamden de opnamen van Eland en (*Alces alces*). De Eland, het groot ste hert van Europa, heeft een schoft hoogte van ca. twee meter. Het gewei van de stier groeit op latere leeftijd plat uit. In het uiterste noorden van Noorwegen leven in een gebied van 625 km² ca. 40 Muskusossen (*Ovibos moschatus*), die daar vanuit Groen land zijn ingevoerd. Eén dia toonde een oude stier, die één van zijn platte omlaag gebogen horens was verloren. Deze horens groeien, in tegenstelling tot bij de herten, nooit meer aan.

In een bonte rij liet de heer Jaspers lichtbeelden zien van velerlei zoogdie ren, daarbij steeds een korte toelich ting gevend op bijzondere kenmerken of gewoonten van het betreffende dier, aangevuld met interessante ge gevens over het tot stand komen van de opnamen.

De volgende zoogdieren passeerden onder meer de revue: Wisent (*Bison bonasus*), Vos (*Vulpes vulpes*), Bever (*Castor fiber*), Huismuis (*Mus muscu*

lus), Gems (*Rupicapra rupicapra*) en Das (*Meles meles*).

Na de pauze waren de vogels aan de beurt. Imposant waren de dia's van dansende kraanvogels (*Grus grus*) uit Zweden. Verder konden de aanwe zigen onder andere beelden bewonde ren van Buizerd (*Buteo buteo*) en Ha vik (*Accipiter gentilis*) bij een winter voerplaats, zaadeters bij een vijver in het bos en vogels van een Noorse vo gelrots, zoals Noordse stormvogel (*Fulmarus glacialis*), Zeekoet (*Uria aal ge*), Dikbekzeezet (*Uria lomvia*), Pape gaaiduiker (*Fratercula arctica*) en Drie teenneeuw (*Rissa tridactyla*).

De heer Jaspers besloot zijn geslaag de diareeks met mooie impressies van allerlei landschappen.

Te Maastricht op 7 november

De voorzitter kon op deze gezamenlijke bijeenkomst van Kring Maastricht en het Comité Maastricht-Heuvelland van het Wereld Natuur Fonds Neder land een groot aantal belangstellenden voor het thema "wetlands" ver welkomen. Dit thema staat momenteel centraal in een campagne van het We relde Natuur Fonds. Na een korte inlei ding door de voorzitter van zowel Kring Maastricht als het genoemd Co mité, dr. Lever, kreeg de heer de Bruyn uit Venlo het woord.

De heer De Bruyn wees er eerst op dat

het in de Engelse taal zo goed moge lijk is om in één woord een begrip te omschrijven waar in andere talen doorgaans meer woorden voor nodig zijn. Het woord "wetlands" laat zich in het Nederlands dan ook niet of niet goed vertalen, of het zou "waterland" moeten zijn. Het zijn al die gebieden die gekenmerkt worden door de over heersende aanwezigheid van water. Moerassen, waterplassen, rivieroe vers en uiteraard het waddengebied zijn (voor wat Nederland betreft) slechts enkele voorbeelden.

Veel mensen associeren deze begrip pen met uitgestrekte eentonige gebie den, waar je alleen met laarzen door heen kunt, of waar het gevaar van ver drinken levensgroot aanwezig is, waardoor de betreffende "wetlands" bijzonder en alleen maar geschikt zouden zijn om als stortplaats van vuil te dienen of om te worden ingepol derd.

Vrijwel zonder uitzondering echter zijn "wetlands" biologisch zeer belangrij ke gebieden die vele uiteenlopende levensgemeenschappen herbergen. Om aan de voortgaande aantasting van "wetlands" een halt toe te roepen is o.a. in 1971 de "Ramar Conventie" opgesteld. Deze overeenkomst, ge noemd naar de plaats in Iran waar hij is geformuleerd, luidt voluit: "Over eenkomst inzake watergebieden van internationale betekenis in het bijzon der als verblijfplaats van watervo